

er profeten, die zich gelast hebben met de oplossing van het raadsel. Ten prijze van 50 centimes, ja voor nog minder, kunt gij vernemen of het zal regenen op 1 januari 1873. Gij behoeft maar de almanakken te openen. Ongelukkiglijk spreken die profeten niet immer de waarheid. Indien zij eens bij toeval op de waarheid vallen, 't is dat zij zich hebben vergist.

Wat stellig mag heeten, dit is dat de aarde, evenals het menschelek lichaam, evenals alles, wat geschapen is, ongesteldheden en ziekten ontmoet; iets wat ons die groote stuip trekkingen van de natuur verklaart, welke somwijlen ons afschrikken, doch die eene der noodwendigheden uitmaken van haar bestaan, zooals de smart een der bestanddeelen onzes leven is. Pogen wij niet dit raadsel te doorgronden. Bewonderen wij het liever, want bij den mensch zou een leven zonder strijd en zonder lijden de roerloosheid wezen, een slag van dood, slechter dan de dood zelf.

Doch indien het ons nog niet geoorloofd is diep in te dringen in de geheime der toekomst, dewijl elke voortgang zijnen tijd heeft, wij kunnen navorschingen doen, en in deze navorschingen zelve de verklaring zoeken van de natuurkundige wonderen, die ons omringen, ten einde hunne voordeelen te haat te nemen, of hunne gevaren te vermijden.

Ten einde dit doelwit te bereiken, is de beschouwing der lucht de beste en de veiligste gids. Aanstaar haar dus aandachtig, vooral bij nacht; gij zult u daar de bestanddeelen eigen maken van eene zekerheid, die schier nimmer faalt. Gedurende de tien jaren, welke ik op den buiten doorbracht, beschouwde ik de lucht, en ik vergiste mij schier nooit oopens het weder van des anderendaags, ja ook van de volgende dagen.

Veroorloof mij dan ook eenige der waarnemingen op te sommen, die ik gedaan heb, die gij zekerlijk ook hebt gedaan, doch waaraan gij niet al het gewicht hebt gehecht, welk zij verdienen, evenals aan al de daadzaken, die zich dagelijks onder onze oogen voordoen, en die onze aandacht niet meer boeien.

Gaat de zon onder in levendig roode wolken, geboord met blauw, teeken van wind, gevolgd van regen tegen 's anderendaags. Verdwijnt zij intengende in eene zee van schitterend licht, alsof de gezichtreder een uitgestreken brand doof gissen, gij moogt eenen glansrijken dag te gemoet zien, ja eene reeks van glanzige dagen.

's Avonds, als de sterren in talloze massa de eene tegen de andere geprangd zijn, als het ware in eenen damp van melk, het is stellig dat er regen zal ontstaan. Schijnen de sterren weinig talrijk en rein te wezen, met eene bejaarde klaarte, eerder helder dan schitterend, gij moogt eenen heerlijken dag verwachten.

Wilt gij weten, bij een weder van slagregen, of het des anderendaags zal voortregenen, de zaak is zeer eenvoudig. Valt de regen in overvloed, in zware druppels, 's anderendaags zal het weder wonderschoon wezen. Valt bij sijn, dicht bij zijden draden, die opeenvolgen als waren ze niet vaneen gescheiden, zie dan eene reeks van slechte dagen te gemoet.

Als een dikke mist op het dal nederzak en er over blijft hangen, zonder eens te strekken om tot de hoogte te rijzen, zal de zon, bij haar opstaan, denzelve langzamerhand opsloepen en in heel baren glans schitteren; maar rijst de mist zeer vroeg opwaarts, verwacht u dan maar aan eenen geweldigen regen.

Het instinct der dieren openbaart ons insgelijks de waarschijnlijkheid van het weder. Ongetwijfeld ondervinden zij van nader bij den invloed van de stof, dan wij zelf, die er van verwijderd zijn door een hooger trap van schranderheid. Bij de nadering van den regen, zelfs ook bij schoon weder spoeden zich de in het gras slapende kikvorschen om in hunne vijvers terug te keeren. De vogelen, die gewend zijn hemelhoog te vliegen, dalen tot tegen de aarde; de storm is

— Hoor mij aan, Dubois. Ons laatste gesprek heeft mij gisteren den geheelen bezig gehouden. Gij kunt daaruit zien, dat het praten met u mij niet onverschillig laat, en alhoewel gij eenen harden kop hebt, zo denk ik toch, dat gij wel naar reden zult willen luisteren, en uwe Keizerin duidelijker doen zien, wat gij met al dat wonderlijke tuig toch eindelijk zeggen wilt. Gij hebt mij op mijne ministers gewezen, door wie ik mij moest doen mededeelen, wat ik dan toch eigenlijk voor goeds zou kunnen verrichten, nu de vrede gestolen is.

— Ach, mijne allergenaadigste Keizerin, antwoordde Dubois, terwijl hij ontroerd de handen omhoog hief, dat zou uwen onderdanigen knecht den stoker meer dan moeilijk vallen. Ik weet alleen maar datgene, wat iedereen weet, en de dingen, die mij toevallig ter oore komen, zijn zonder twijfel aan menigene reeds veel vroeger bekend geweest dan aan mij. Moest ik het aan Uwe Majesteit een voorbeeld noemen, zoo zou ik u ten slotte aan oude geschiedenissen moeten herinneren, waaromtrent ik misschien bovendien nog zeer slecht onderricht ben. Ook zou ik dan nog lang in mijn gebeugen moeten rondzoeken, en God weet wat ik daarin dan vinden zou.

— Zoek eens in uwe geheugen rond, riep de keizerin, hem eenen goedhartigen wenk gevende en zeg mij dan open en rond, wat gij gevonden hebt.

— O, riep de stoker, terwijl hij van schrik als eenen krimp en droefgeestig voor zich heen keek wat wat mij gebeuren, als ik dwaasheden te voorschijn breng, en hoe zou Uwe Majesteit zich dan wel herinneren, dat ik niets gedaan heb dan uwen wil gehoorzamen, en zoudt gij mij dan genadig willen vergeven, en het gezegde vergeten?

— Wees daarover in het minst niet ongerust, zegde Maria-Theresia haastig; ik zal voorzoker

naakend. De visschen zelve voelen dien naderen en gaan eenen schuilhoek verkiezen in de grootste diepten.

Waarschijnlijk hebt gij insgelijks bemerkt, bij een zeer droog weder, dat de wezel, door het gat van den muur, die hem tot een schuilhoek verstreekt, somwijlen zijne scherpe en fijne muil toont. Als hij den neus door het venster steekt, 't is dat het weder zeer onzeker is; toont hij heel zijnen kop, waagt hij het over den weg te gaan, 't is dat bij den laatste zonnestraal wil beuutigen. Haast u het gras af te maaien, de regen zal gewis binnen de vier en twintig uren vallen.

Zonder dezelfde zekerheid aan te bieden, zijn de waarnemingen over ons lichaamsgestel niet minder aanbelangend. Wij allen weten dat de koude voeten een nakele sneeuw voorspellen, dat de droogte des palms van de hand, regen aankondigt. Is het hoofdbaar droog, weerspanning en hard onder de hand, schoon weder; is het zacht, hangend, vochtig, verwacht u aan vlagen. Ondervindt gij in zomertijd eene zenuwachtige vermoedens, die u van den slaap berooft, dan is de storm reeds aan het woeden op zee; verwacht het orkaan tegen 's anderendaags of ten laatste tegen den opvolgenden dag.

Het stelligste voortteken, waarover wij beschikken, is evenwel dat, welk ons wordt aangeschaft door het opzicht der maan. Elkeen weet dat, als zij in eene heldere ruimte vaart als de toenemende maan zich met eene volslagene zuiverheid afsteekt, wij in een tijdvak van schoone dagen verkeeren en dat intengende een krans van damp (door de Duitschers haar hof genoemd) ons heen voert naar eene reeks van regendagen. Doch, wat elkeen niet weet, en wat eenieder zou moeten weten, vooral de landbouwers, dit is welke waarneming in Afrika gedaan werd door maarschalk Bugeaud. Ze is zoodanig waar en gegroed, dat ze als eenen wiskundigen stelregel kan doorgaan. Zie hier dezelve:

Zijn de 5^e en 6^e dag der maan droog, het overige der maan zal insgelijks droog wezen.

Zijn de 5^e en 6^e dag der maan vochtig, het overige der maan zal vochtig zijn.

En dit, negen maal op tien.

Ik heb dit gedurende verscheidene jaren gade geslagen, en nooit vergiste ik mij. Dan, negen keeren op tien zult ge de waarschijnlijkheid of liever de zekerheid kunnen kennen van het weder, dat gij elke maand van het jaar zult hebben. Begrijpt men de voordeelen, welke de landbouw trekken kan uit deze waarneming? Ik raad dan al de landbouwers, dat zij dit op de proef zouden stellen, en eens voor goed afzien van de voorzeggingsen.

Het is in de studie der natuur, ik herhaal het, dat zij de waarheid zullen vinden. Het boek is prachtig en nimmer ontbreekt het er aan belangrijkheid.

CH. DUMOLLE.

Men schrijft uit Verviers, 3 april:

De aangekondigde werkstaking onder de timmerlieden, schrijnwerkers en meubelmakers onzer stad, is uitgebroken. Er zijn hier ongeveer 1000 schrijnwerkers; omtrent 700 hebben gisteren morgen het werk gestaakt. Zij hadden eene loonvermeerdering van wkerken, en dan nog eene verhooging van 5 t. h. voor elk uur overwerk.

De patroons hebben eene vergadering gehouden, waarin die eischen besproken werden, en zij hebben besloten er niet aan toe te geven. Een der hazen had 75 fr. geboden aan twee zijner werklieden, om gisteren een werk te voltooien. Zij hebben geweigerd, dewijl zij zich van hunne medegezellen niet wilden scheiden.

Het grootste deel der werkhuizen is gesloten, maar de werkstakers zijn kalm en het wordt niet opgemerkt dat er eene werkstaking is uitgebroken. Van den anderen kant zegt men, dat er door de werkstakers eene groote drinking wordt uitgeoefend op die hunner gezellen,

aan uwe goede bedoelingen ten allen tijde recht laten welvervaren.

— Nu goed, riep Dubois vastberaden, mij komt juist op dit oogenblik eene geschiedenis in de gedachte; maar als zij nu eens in een zeer nauw verband staat met de politiek, wat zal het dan zijn, grootmachtige keizerin?

— Ach, spreek nu eindelijk maar, riep Maria-Theresia ongeduldig, en vrees niets!

— Welaan dan, ik zal Uwe Majesteit gehoorzamen, zegde Dubois, terwijl hij een diepen zucht slaakte. Uwe Majesteit heeft in Hongarië eene familie, wier naam Trenk is. In deze familie was er een man, die u de grootste diensten heeft bewezen, vooral in de oorlogen met Frederik. Met de vier duizend Uhlenen of Pardoenen, die Trenk in zijn vaderland had aangeworven, joeg Trenk den Franschen schrik aan, van aan den Rhijn tot Parijs. En welke belooning ontving hij voor zijnen heldenmoed, voor zijne zelfverloochenende liefde tot de Keizerin en voor Oostenrijk? Laat eens zien. Het gelukte aan zijne vijanden, om u te overreden dat Trenk een goddeloos mensch, een verrader, een zinloze of misschien alle drie te gelijk was. Gij liet hem daarop in uwe vestingen opsluiten. Van daaruit kon hij zich niet meer gevreesd maken, men hoorde geen enkel woord meer van hem, en Trenk stierf in de grootste ellende. En na den dood van den dapperen Trenk, wat deed men voor hem? Niets, Majesteit, in het geheel niets. Men herstelde niet eens de eer zijner nagedachtenis; zijne familie ontving geenelei troost, men liet hem geheel en al in de vergetelheid wegzinken. Er is een ander tak van de familie, die vestigde zich in Pruisen; een neef van dien ongelukkigen Trenk, even ongelukkig als deze, ik weet niet hoeveel jaren in de pruisische kerkers. En waar-

welke aan den arbeid zijn gebleven, en indien de werkstaking voortduurt, vrees men dat te algemeen zal worden.

— Men schrijft uit Tiel:

Men weet dat de behoudende kiesassociatie van Tiel een gouden medalie heeft doen slaan, vooreerst ter herinnering der uitmuntende diensten, door den heer baron d'Anethan aan dit arrondissement en aan het land bewezen; vervolgens om aan dien staatsman de dankbaarheid van zijne kiezers te bewijzen voor het kloekmoedig en patriotisch gedrag, dat hij in tegenwoordigheid des oproers van november gehouden heeft.

Die medalie zal den achtbaren senator behandigd worden op een banket, dat de Katholieke Kring van Tiel hem den dinsdag, 7 mei aanstaande, zal aanbieden.

— *Holloway's Zalf en Pilten.* — Vrouwelijke kwalen. — Elk klimaat heeft zijne gebreken, elk jaargetijde zijne ongesteldheden, maar vrouwen, zijn in elk klimaat van elken ouderdom, en in elk jaargetijde onderhevig aan bijzondere kwalen, die in de meeste gevallen voortkomen uit onachtzaamheid, slechte behandeling of zwakheid van gestel. Voor elke kwaal aan dat geslacht eigen, verzekeren Holloway's middelen dadelijke verlichting, en toekomstige, betrijding terwijl zij de natuurlijke werking van elk orgaan herstellen. In hunnen verbeterenden loop bespeurt men spoedig de grootste beterschap — het lichaam ontwikkelt zich, en de gemoederen verheffen zich weder. In deze preparaten komt nooit, zelfs niet het minste kwikzilver of andere schadelijke bestanddeelen voor; van daar dat ouder, roegden, patient voortuit niet hooven te raadplegen voor tot deze middelen over te gaan.

Buitenlandsch nieuws.

Nederland.

Men telegrafeert uit Amsterdam, 3 april: Volgens de tijdingen, door verschillende dagbladen afgekondigd, hebben er eenige wanorders plaats gehad, bij gelegenheid van het nationale feest. Te Oosterhout (Noordbrabant) hebben er benden ruiteren uitgeslagen onder het geroep van: Weg de liberalen! Weg de francmasons! Weg de geuzen! Leve de Paus! Leve de katholieken! en onder het zingen van beledigende liederen voor het huis van Oranje. Troepen zijn den 2 de rust komen herstellen. Eenige man of meer ernstige wanorders hebben te Amersfoort, Dasselstein en te Loosduinen plaats gehad. Eenige personen werden gekwast.

Uit 's Hertogenbosch schrijft men van vrijdag avond, dat het borstbeeld van Willem den Zwijger, aldaar voor eenen boerkwinklen tentoengesteld, ten doel heeft gestaan aan beschimpingen en smaadreden. De groote spiegelruit van dien kwinklen werd geheel met modder beklad. De politie is ter plaats moeten komen om aan dit tooneel een einde te stellen. Men weet dat de bevolking van 's Hertogenbosch bijna geheel roomskatholiek is.

Te Rozendaal hebben er betoogingen plaats gehad tegen de maatschappij « de Vrijheid die ter gelegenheid van het hertogenboschse feest eene tooneelvoorstelling gaf, bestaande uit het drama « Johan Wouters ». De burgemeester heeft alle samscholingen verboden. De gendarmen hebben tegen de menigte gehandeld. Drie personen zijn in hechtenis genomen; een vierde heeft sabellouwen bekomen.

Te Breda hebben de boskverkoopers op verzoek der politie de winkelijetelen van het werk van Hofdijk: « de Heilige Strijd » van hunne venstertramen verwijderd.

Frankrijk.

DE SCHOENMAKER CREPIN.

Te Parijs is eene nieuwe katholieke verenig-

ging opgericht, en wel in de voorstad Belleville, namelijk eene werkmansvereniging. Deze heeft ten doel zich eerst door geheel Parijs en daarna door geheel Frankrijk te ontwikkelen tot een tegenhanger der *Internationale*. Zij is in het leven geroepen door een schoenmaker, Crepin geheeten.

Crepin beleedigde tijdens de *Commune* en harer hoofdmannen, Raoul Rigault. Daarvoor werd hij in de gevangenis Mazas geworpen, waar hij kennis maakte met een gevangenisgeestelike, van wien hij voor het eerst van zijn leven vernam, dat er een God is.

Na de verlossing van Parijs uit zijne gevangenis ontslagen, werd hij door den geestelike verder in den godsdienst onderricht en had weldra het geluk zijn eerste communie te doen. Zijne vrienden waren zeer verwonderd hem naar de mis te zien gaan, en volgden hem op zijn aandrigen zoo lang, tot zij uit vrijbewogen wging gingen en eindelijk zich met het vereenigden tot het vormen eener katholieke arbeidersvereniging.

Crepin en zijne vrienden zijn begonnen met een goed voorbeeld te geven; zij sluiten namelijk des zondags en op de feestdagen hunne winkels en hebben reeds op vele plaatsen navolging gevonden.

De stichter heeft uit verscheidene wijken van Parijs aanzek gekregen, daar afdeelingen zijner vereniging op te richten.

Amerika.

M. Darions, dierentemmer, is te Philadelphia ontsnapt aan eene dier rampen, welke zoo dikwijls zijne kollegas bedreigen. Iedereen dag gaat hij, slechts gewapend met zijne zweep, in eene kooi en temt de woede der dieren. Onlangs werd hij gewaar dat de tijgers ongerust schenen en wilde beengaan. Hij sprong haastig achteruit, en sloot geweldig eene deur die een scheidsel in de kooi maakte, doch niet vlug genoeg om den sprong voor te komen van eenen tijger, met wiken hij zich alleen bevond. Alsdan begon het angstvol oogenblik. Een tijd lang kon Darions, door zijn krachtigen blik, het dier in bedwang houden, maar hij wendde een oogenblik het oog af, en de tijger sprong met een vreeseljk gefluit omhoog en viel op Darions, hem naar de deur der kooi drijvend. Vlug als de bliksem stak de bestuurder de menagerie, M. Forchangle, den arm door de slaven, greep den poot van den tijger, en trok hem met geweld door de tralen: Gauw! nu 's bemels naam! reut u! riep hij uit, en daar de tijger, door de geweldige pijn, zich omwende, sprong de iemmer uit het hok, waarvan de deur onmiddellijk werd gesloten.

Mexiko.

Volgens verschillende berichten uit Mexico maken revolutionnaires groote vorderingen in dat ongelukkig land. De dood van Porfirio Diaz heeft de revolutionnaires niet ontmoedigd, en Juarez wordt nog slechts gehoorzaamd door een klein gedeelte der republiek.

De meeste Staten hebben zich losgerukt en besturen zichzelf. De gewichtige stad San-Luis-Potosi is gevallen in de handen van een revolutionnaire aanvoerder, generaal Trevino. Deze stad ligt in het centrum der republiek en haar bezit verzekert den revolutionnaires alle noordelijke Staten. Wordt Juarez veroverd, dan is de wanorde tot den hoogsten trap gestegen, want elke aanvoerder zal hem willen veroveren.

Op de grenzen van Texas blijven de rooverijen voortduren, en de burgers van dien Staat hebben bescherming gevraagd aan het gouvernement der Vereenigde-Staten. Dit zal misschien eene aanleiding tot interventie opleveren; maar de Amerikanen hebben er belang bij, de

standigheden als de tegenwoordige, u die bedel wel kunnen afslaan. Bede, die tegelijk de opeisbing is van een voormalig onderdaan van het keizerrijk? En hoe groot een bewijs uwer genade zoudt gij daardoor aan de familie van der Trenk geven, die zoo veel schuldeloos lijden heeft ondergaan? De warmste gezinswenschen dezer bralieden zullen u door geheel uw leven volgen. Majesteit, en zou u grootmoedig hart niet inderdaad daaruit eene uwer waardige verkwikking en vertroosting ontvangen? Zie, Majesteit, dit is het voorbeeld, dat mij in de gedachte kwam, en waarvoor gij mij reeds van te voren uwe genadige toegifing hebt toegezegd.

Dubois brak met deze woorden zijn verhaal af, dat hij met ongemene trouwhartigheid en met alle keuteekenen eener zeer natuurlijke ontroering had voorgedragen, en dat, naar het scheen, eenen buitengewonen indruk op de keizerin had gemaakt.

Maria-Theresia was in ernstig gepeins verzoeken, en zat zwindig overeind in haar bed. Dubois zag reeds aan de door hem sedert zoo geruimen tijd bestudeerde gelaatstrekken der keizerin, dat haar hart, zooals meestal, wederom de zege wedroeg, en dat men eene gunstige beslissing van haar mocht verwachten.

— Het is goed, Dubois, zeide de keizerin nu. Ik zal deze zaak in herinnering houden, en zien, wat ik doen kan. Gij zult van mij hooren. Ga nu heen, en verlaat mijne kamer.

Dubois maakte eene buiging, die reeds veel had van eene blijde dankzegging. Hij had bijna zijne blijdschap door een luiden kreet te kennen gegeven; hij verkoos echter liever, om, zooals het der keizerin het best beviel, stil en ongemerkt uit het vertrek te verdwijnen.

(Wordt vervolgd.)